

havde været i virkelig Virksomhed i sin Gjerning gennem største Delen af de 3 Aar, og dog skulde han regelmæssigt rykke op til Lønningsforbedring. Derfor har jeg foreslaaet, at Lønningsforbedringen først skulde indtræde efter 5 Aars Forløb. De to første Forslag angaae Generalauditeuren og Corpschefen, og det er en ligefrem Følge af mit første Forslag. Naar den højeste Generalsløn sættes til 3,600 Rb., maatte Generalauditeurens Slutningsløn passende kunne sættes ned hertil, og ligeledes Corpschefens Slutningsløn sættes lig med den yngste Generalsløn, 3,200 Rb. De to sidste Vædringsforslag angaae Stabslægen og Stabsdyrlægen, med Hensyn til hvilke der vistnok maa kunne tages særligt Hensyn til, at der gives dem rig Leilighed til privat Erhverv, da det er umuligt Andet, end at Mænd, der ere stillede i en saadan Stilling, ville nyde megen Tillid fra Privates Side, og derfor blive meget søgte. Nu kan der indvendes, at de ville faae overmaade Meget at bestille, navnlig hvad Stabslægen angaaer, da Overlægernes Antal indskrænkes, men det viser sig altid, at det største Bæs drages af de Underordnede, og saaledes vil det ogsaa være Underlægerne, der faae Mæst at bestille; Stabslægen og Stabsdyrlægen ville altid ikke have saa liden Tid til at kunne faae Fortjeneste ved privat Praxis. Det er altsaa det videstgaaende Forslag, at jeg med Hensyn til Stabslægen har foreslaaet Begyndelseslønnen til 2,400 Rb. og Slutningslønnen til 3,200 Rb., altsaa lig den yngste Generalslønning. Stabsdyrlægens Begyndelsesløn har jeg derimod bibeholdt usforandret, nemlig 1,400 Rb., men jeg antager, at Slutningslønnen passende kan sættes lig den ældste Capitainsløn, 1,800 Rb. Jeg troer ikke, at der i saa Henseende kan siges at have fundet nogen Ubillighed Sted fra min Side. Jeg anbefaler disse Vædringsforslag til det høitagtede Thing og fremfor Alt til den høitærende Krigsministers Velvillie, da de jo, som sagt, maae staae og falde med hans Erklæring, fordi de først ere fremkomne i den ælteste Time, saa seent, at jeg ikke kan vente, at det høie Things Fleerhed virkelig har kunnet sætte sig fuldkommen ind i den Indflydelse, disse forskellige Forslag ville have paa den finantzielle Stilling. Jeg skal dertil kun be-

mærke, at efter mit løselige Overflag — jeg kan maafsee sige, at det er saa nøiagtigt, som jeg har kunnet gjøre det, hvilket maafsee ikke vil sige stort, — vil man for 2,200 Rb. kunne hjælpe paa 281 Premierlieutenanter, saaledes at de i lang Tid kunne have Gavn deraf og kunne være frie for at gjøre Gjæld og gaae ind i en højere Stilling, trykkede af en saadan Gjæld, som de senere vanskeligt ville kunne blive fri for.

Krigsministeren: Det Forslag, som atter er fremkommet til § 1 om at forhøje de Meniges og Undercorporalernes Lønning med 4 ß, har jeg, som det høie Thing veed, bestemt modfat mig i begge Thingene. Jeg har gjort det af to Grunde. For det Første, fordi jeg ikke har kunnet overbevise mig om, at 20 ß ikke er tilstrækkeligt til et tarveligt Ophold. Jeg har nok hørt mange Forsikringer om det Modsatte, men jeg har erholdt Vidnesbyrd, som jeg maa ansee for meget vægtige, for, at de 20 ß ere tilstrækkelige, og der foreligger desuden daglig den factiske Erfaring om, at dette Beløb er tilstrækkeligt. Jeg kan altsaa paa ingen Maade indrømme, at det er utilstrækkeligt. Den anden Grund, hvorfor jeg maa modfatte mig en saadan Forhøielse, er, at den vil medføre en overordentlig stor Udgift for Statskassen. Det er altsaa af disse to Grunde, at jeg har modfat mig denne Forhøielse, og dette Standpunkt har jeg ubetinget fastholdt. Som Følge deraf, og som Følge af det, der overhovedet er blevet oplyst, er Landstinget gaaet ind paa mit Forslag om at blive staaende ved den oprindelige, af Regjeringen foreslaaede, nuværende Lønning for Menige og Undercorporaler, som er Resultatet af to Forhøielses, der have fundet Sted siden 1842. Jeg skal endnu bemærke, at, naar man vil paastaae, at disse Lønninger bør forhøies, saa ligger deri en Væbreidelse mod de forrige Regjeringer og de forrige Rigsdage, som gaaer ud paa, at de have viist Egeghydighed for disse Mænds Væfærd, en Væbreidelse, som jeg paa ingen Maade kan indrømme Rigtigheden af. Paa den anden Side har det Dulle været udtalt meget levende her i Salen, at man skulde forbedre de Meniges Baar, og medens jeg paa den ene